

SFÂNTUL SOFRONIE SAHAROV

1934 – 2019

AKEDIA

Akedia, în sens etimologic, înseamnă „lipsa de grijă pentru mântuire”. Întreaga umanitate, cu rare excepții, trăiește în starea de akedie. Oamenii au devenit indiferenți față de mântuirea lor. Ei nu caută viață în Dumnezeu, ci se mărginesc la formele de viață trupească, la nevoile zilnice, la plăcerile lumii și la faptele de

rutină. Cu toate acestea, Dumnezeu ne-a creat din nimic, după chipul Absolutului și asemănarea Sa. Dacă această revelație este adevărată, absența grijii pentru mântuire nu este altceva decât moartea sufletului. Deznădejdea este pierderea conștiinței că Dumnezeu dorește să ne dăruiască viața veșnică. Lumea trăiește în deznădejde. Oamenii s-au condamnat la moarte ei înșiși. Trebuie să luptăm „corp la corp” împotriva akediei.

Sursa: **Arhimandritul Sofronie Saharov**,
Din viață și din duh, editura Reîntregirea

PROGRAMUL LITURGIUC

Marti 4 februarie	18:00	Sfântul Maslu
Sâmbătă 8 februarie	18:00	Vecernia
Duminică 9 februarie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. 2 Timotei 3, 10-15; Ev. Luca 18, 10-14; glas 1 → Duminica a 33-a după Rusalii (a Vameșului și a Fariseului) → Odovania praznicului Întâmpinării Domnului → Începutul Triodului → Sfântul Mucenic Nichifor

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului vă puteți abona pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, Capitală

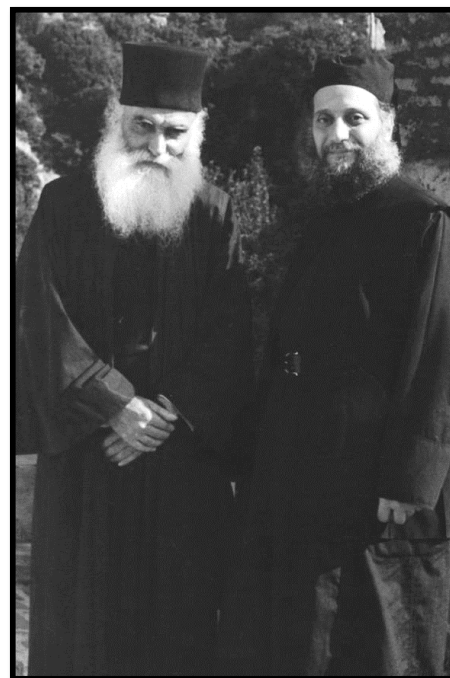

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Tot ceea ce faceți, toată munca voastră poate contribui la mântuirea voastră.
Depinde de tine, de felul în care o faci.” – Părintele Sofronie de la Essex

Nr. 327 / 2 februarie 2020

Arhimandritul Emilianos alături de
Sfântul Efrem Katunakiotul (stânga).

ARHIM. EMILIANOS
SIMONOPETRITUL

SFÂNTUL MUNTE ATHOS
1934 – 2019

ATITUDINEA NOASTRĂ FAȚĂ DE BOALĂ

În viața zilnică a fiecărui om întâlnim medicamentele. Dar care este folosul lor? Problema nu este dacă iau sau nu iau medicamente, problema este cum le iau și de ce le iau, pentru că medicamentele mă ajută la restabilirea armoniei existenței mele și a legăturilor mele cu oamenii. Prin urmare, medicamentele, prin armonia pe care o conferă, mă ajută să mă înalț către Dumnezeu. De aceea Sfânta Scriptură spune că Dumnezeu „a zidit” medicii și medicamentele, și nimeni, dacă are cât de cât minte, nu poate disprețui nici medicul, nici medicamentele (cf. Is. Sir. 38, 1, 4). Medicii sunt dați de Dumnezeu, date de Dumnezeu sunt și medicamentele. Biserica a cinstit întotdeauna medicii și i-a pomenit în mod special fie că erau preoți, fie monahi, fie martiri. Cu toate

acestea, e nevoie să ne amintim că, deși Domnul ne-a dat medicamentele, noi trebuie întotdeauna să ne raportăm la Dumnezeu, și nu la medicamente. Când merg la un medic sau iau un medicament, în realitate mă încredințez lui Dumnezeu. Dacă nu gândesc așa, atunci, chiar dacă mă fac bine, e valabilă zicala care spune că operația a reușit, dar bolnavul a murit, fiindcă, deși m-am făcut bine, am murit duhovnicește, de vreme ce nu m-am încredințat lui Dumnezeu.

Așadar, înainte să ne gândim la vindecare să ne gândim la Dumnezeu. Adică să ne gândim că slăbiciunea, hipotensiunea, hipertensiunea, hemoragia care nu poate fi oprită, durerea puternică sau orice altceva, nu sunt departe de știința lui Dumnezeu și, prin urmare, să le vad pe toate acestea nu ca pe ceva rău, ci ca pe un prilej de a-L cunoaște mai mult pe Dumnezeu. Altfel, arăt că vreau să am propriul meu huzur, propria mea viață ușoară, lipsită de durere și, prin urmare, zadarnică. Nu există o deșertăciune mai mare decât faptul ca cineva să trăiască cu ușurință, tihnit și fără durere.

Durerile ne așază în Cer, dar viața fără dureri, niciodată. Prin urmare, e nevoie de o mare înțelepciune și atenție atunci când

avem o boală oarecare, o durere sau o neputință, fie truască, fie sufletească. Vom încerca, în realitate, să nu ne pese de sănătate. Dar atunci ce ne va interesa? Ne va interesa să se facă voia lui Dumnezeu, să se împlinească așteptarea pe care o are de la mine obștea de care țin sau Biserica.

Nu trebuie să ne frământăm, să ne neliniștim, întrebându-ne dacă medicul este sau nu bun, pentru că neliniștea ne ofilește și ne duce într-o lume în afara lui Hristos. Neliniștea este începutul tragediei omului care vrea să se facă bine cu orice preț. Pe noi însă nu trebuie să ne roadă acest vierme, acest șarpe mai rău decât orice demon, adică să vrem să ne facem bine cu orice preț, uitând de Dumnezeu.

Iar dacă vrem nu numai să părem, ci și să fim cu adevărat nobili și subțiri, demni și vrednici de respect, îl vom cinsti pe doctor, icoana însuflețită a lui Dumnezeu, după cum zice Sfânta Scriptură. Vom fi liniștiți și smeriți, nu vom cârți, nu ne vom plânge, nu vom avea pretenții, nu vom învinovăți: „Doctorul acesta nu mi-a dat nicio atenție! Mi-a zis: Deschide gura, ia medicamentul acesta!, și a plecat.” Nu vom zădărnici legile Evangheliei. Un alt lucru la care trebuie să fim atenți este să nu vorbim despre bolile noastre cu

ceilalți. Fiecare are durerea lui, frământarea lui. Iar aceasta să o facem nu ca să ne ascundem, ci pentru că suntem egopați. Este dovadă de egoism, de întoarcere asupra mea însumi când, dacă mă întreabă cineva cum mă simt, eu răspund: „Sunt bine, doar că mă doare puțin capul, în ureche simt din când în când o ușoară mâncărime, ochiul mi se zbate, nasul îmi curge, iar uneori mă dor și șalele.” Mergi la câte unul și nu apuci să-l întrebi ce mai face, că și începe o întregă poveste...! Atunci îți zici: „Hristoase Dumnezeule și Maica Domnului, de ce nu m-ați luminat ca să nu-i pun nicio întrebare?”. Dar oricât te-ar lumina Hristos și Maica Domnului, noi, ca greci, avem slăbiciunea de a pune multe întrebări: „Ce mai faci? Cum te simți? Cum o mai duci? Ești bine? Foarte bine?”. Noi, grecii, suntem oameni exteriorizați. Așa cum e cerul de schimbător, acum înnorat, iar apoi senin, acum cald, iar apoi frig, tot așa sunt viața noastră și cuvintele noastre: ușurele, de suprafață. Noi însă să fim serioși și demni, să nu acceptăm ca ceilalți să se preocupe de noi! Nu vreau să spun să ne ascundem de ceilalți, să nu știe ce boală avem, ci să avem demnitate. Să știm să-l ascultăm pe celălalt și să nu vrem ca ceilalți să ne asculte. Faptul că vreau să-mi

istorisesc reușitele sau bolile mele este un fel de mizerie a vieții, pentru ca ceilalți să mă compătimească și să se poarte cu mine cu simpatie.

Dar tu să-l asculți pe celălalt! Deschide-ți inima ca să-i auzi durerea, varsă-ți sângele pentru el, dar să nu cauți ca și celălalt să te înțeleagă! Pe de-o parte, căutăm compătimirea, mila și înțelegerea oamenilor, iar pe de altă parte, îndreptățirea de sine. Nu! Să fim oameni superiori!

Boala este una dintre limbile lui Dumnezeu. Așa cum există limba germană, franceză, engleză, există și limba îngerilor, există și limba tuturor oamenilor, numită boală, care este una dintre cele mai iubite limbi de Dumnezeu. Iar aceasta nu pentru că Dumnezeu l-a făcut pe om ca să sufere, ci pentru că durerea îl readuce la vechea frumusețe. Prin urmare, medicamentele, bolile, medicul ne înalță întotdeauna.

Sursa: **Arhimandritul Emilianos Simonopetritul**, *Așteptarea lui Dumnezeu. Despre boală, suferință și moarte*, editura Sfântul Nectarie, 2019

